

[Hagen Hagensen]

oner gennem utilsigtet og urimelig udnyttelse af skatteregler, der giver nogle øjeblikkelige fordele, som andre ikke kan opnå, må bringes til ophør.

Skattetænkning kan være forståelig med den skattebelastning, vi lever med, men nogle leasingforetagender ligger klart uden for rammerne af almindelig skattetænkning og må derfor betragtes som værende imod lovens ånd og mening. Det er ikke mindst tilfældet med det, der hedder sale-and-lease-back.

Vore afskrivningsregler er gode for det aktive erhvervsliv, der har behov for at kunne imødegå den risiko, der kan være forbundet med disse forhold, men reglerne er ikke skabt for at give passive investorer uden synderlig – om overhovedet nogen – risiko fordele. Mange tilbud af leasingprojekter under nye former, der har været det senere stykke tid – det gælder især de meget omfattende interessentskabsdannelser, der har været – hvor der er tale om meget små indskud, og hvor der er mulighed for betragtelige, øjeblikkelige eller hurtige beskatningsfordele, måtte naturligt undersøges. Betænkningen fra juni i år har givet væsentlige bidrag til klarlægning eller påpejning af leasingforhold, herunder de såkaldte pakkedninger, overfinansiering og værdifastsættelse af aktiver, der kommer ind under leasing, og de vanskeligheder, der kan være forbundet dermed.

Leasingforhold er vanskeligt og tungt stof, og det har været nødvendigt med grundige overvejelser, før man fremsatte lovforslag. Uden grundige og omhyggelige overvejelser kunne man nemt være kommet ud for, at det var mottoet »hellere ramme ved siden af end slet ikke at ramme«, der havde fæstnet sig i et sådant lovforslag. Det foreliggende lovforslag bevarer den erhvervsmæssige leasing – eller udleje, som det jo også er – der sker for at finansiere erhvervslivet, uden at der finder urimelig eller utilsigtet brug eller udnyttelse af skattereglerne sted. Det er væsentligt, at adgangen til fradrag af tab ved afhændelse inden for lovgivningens rammer bevares. Der er også, må det fremhæves, beskæftigelsesmæssige hensyn at tage, og disse er tilgodeset vedrørende skibe og bygninger.

Forslagets regler er omfattende og komplicerede, og det må henvises til en omhyggelig gennemgang under udvalgsarbejdet, som det konservative folkeparti vil gå ind i med det

formål at nå frem til et regelsæt, der bevarer leasingfinansieringens goder, men afskærer muligheder for brug deraf, der alene eller som hovedformål er af skattemæssig karakter.

Det kan siges at være beklageligt, at det er sådan, at skattebelastningen eller skattetrykket er sådan, at skattetænkning går ud over rimelige rammer. Gid vi dog kunne nå frem til at få en proportional skat for alle eller for de flest mulige; det ville muliggøre enklere skatteregler og kunne nok have gjort et forslag som dette overflødigt.

Så vil jeg gøre nogle enkelte bemærkninger om det af socialdemokratiet fremsatte lovforslag nr. L 53, som vi må afvise. Jeg kan i det store og hele henvise til, hvad skatteministeren har sagt, men blot føje til, at der er fire grunde til, at vi mener, det klart må afvises. Det mangler en klar definition og afgrænsning af begrebet finansiel leasing, for i det overlades fastlæggelsen af, hvornår en aftale anses for at være finansiel leasing, til skatteministeren, og selv med den absolutte tillid, som vi har til den nuværende skatteminister, vil jeg dog sige, at det er en helt uacceptabel bemyndigelse at give en minister. Det kunne jo skifte på stolen, og så ved man jo slet ikke, hvad der kan ske.

Endelig må jeg sige, at forslaget ikke tager stilling til den skattemæssige behandling af allerede indgåede leasingaftaler; man lader det stå åbent, om disse skal inddrages, og således vil lovforslaget fra socialdemokratiet komme til at ramme, så vidt jeg kan se, al leasing og få en tilbagevirkende kraft, der er i modstrid med reglerne om, at vi ikke giver skærpende skattelove tilbagevirkende kraft.

Hr. Lykketoft kom i sit ordførerindlæg med en række polemiske bemærkninger rettet imod det af regeringen fremsatte lovforslag, også mod, at det først var fremkommet nu. Jeg skal ikke tage dem op her, jeg tror, vi får rigelig lejlighed til under udvalgsarbejdet at drøfte disse forhold. Blot er der en enkelt ting, jeg må anholde, og det er, at man skulle kunne klare hele vores skibsværftsforhold med, at det skulle være statsordrer, der blev givet dertil. Jeg mærkede sådan lidt den socialistiske tanke, der lå i, at det var staten, der skulle styre det. Det er helt givet, at det må vi vende os imod.

Dernæst vil jeg lige tilføje en anden ting. Hr. Lykketoft siger, at det rationelle ville